

Původ a dějiny Vinařic.

Historický materiál jsem čerpal:

- I. Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae I. 224.
- II. Reliquiae tabularum terrae II. (emler) 31.
- III. Archiv český ^{31/42} č. 17 a č. 21.
- IV. Desky zemské 84 B 23.
- V. Desky dvorské (Sedláček) ^{16/98}.
- VI. Berní rola folie 130 a 142.
- VII. Hrady a zámky (Sedláček).
- VIII. Prben reg. I 77.
- IX. Dějiny (Palacký) 228.
- X. Dějiny konfiskací (Bílek).
- XI. paměti města Berouna. (Vávra.)

Giechtl.

Všichni víme, že naši předkové nepřišli k nám jako cizci, nýbrž postupně po kmenech a v různých dobách. Za Zloteslavů v X. stol. nastaly velké změny v českém území. Všechna vládní moc přešla na Přemyslovce a z ostatních kmenů kmenovců stali se vlastně jen zemští úředníci a území bývalých kmenů stala se částí knížecí. Majetek díve rodový, společný celému národu neb rodu, změnil se v majetek rodinný; každá rodina tak hospodářila pro sebe. Jednotliví starostové se s velkou částí zmocnili společného majetku a prohlásili je pro zčásti knížecím za svůj a ostatní členy rodu nutili k práci na ucházeném majetku. Tak se uplatnila i na Podludsku šlechta, která po dvě století napodobovala Šupany a knížata. Již vesnické nádra opouštěla, stavěla nové a tak po našem okolí rostoucí se tvrze a hrady. Vinnice jsou jmenovány mezi prvými, kde taková renašansá tvrz stála. Kraje byly rozděleny v menší správní jednotky - šupy. Středem šupy byl vždy hrad, kde sídlil šupan neb-li kastelán. V našem kraji to byla šupa "Tetiňská" s šupánským hradem "Tetiňským". V listinách od r. 1275 sluje již šupou podludskou a měla svůj soud již v Zemaně (dříve se jmenoval Verous). Za posledních Přemyslovců se již obr šupí působnosti lišil (nelož-jich potřebovala) a mnohé byly sloučeny v nové správní obvody, které se v 100 let přeději (za Přemysla Otakara II.) jmenovaly kraje. Toto pojmenování se udrželo až do let 1862. (Za Karla IV. bylo v Čechách 12 krajů a Zemanstvo patřilo ke kraji Podludskému.

Obce v kotlině mezi vlastním pohorím Žid a pohorím pro paněm lůžku Zemanby sdílejí stejný osud. Zlatěná kotlina od Prahy ku Zdičím je plna ruha přemyslovců i komunikačního. V minulých dobách děl se zde jiný uel. Šlechty zemské polikali dnes zrušujícími obcemi a naproti tomu mnohé v těch, jež jsou dnes lidnatými městy nelzy ještě rozem.

Vinařice leží ještě dnes vzdáleny nejnepřímo
 uchu přemyslovského, přestože už skoro dvě stě let se ~~stojí~~
 obývají v dějinách jako tvrz a sídlo mladých, chovou
 tedy starším závodit s mnohým velkým městem. O některých
 dřívějších tvrze a dvora ve vinařicích z let 1362 - 1417 se
 zmiňuje Václav v „Kamětickém městě zruina“, úplnější je v
 deskách dvorských a zemských.

Chvilu a přirodní vznik naší obce není
 nikde písemně zaznamenáno a proto nám zůstává tajemstvem,
 kdy a kdo byl stavitel a prvním majitelem Vinařic. Přirodní
 jméno „Vinaři“ t.j. malí vinaři, neb „Vinaře“ t.j. malí vinaři
 neb Vinaři. Později podle čeledínek jméno na -ice, bylo jméno
 změněno na Vinařice. Vidíme se říká ve vinařicích do Vinařice,
 Vinařičej. Podle starých popisů viděl jsem práti jméno
 Vinařice takto: Vinaree, Wynareeer, Wynariere, Winariere a jiné.

První zmínka o vinařicích je v sakrální
 listině Vyšehradského kostela a paustri roku 1088, které mělo
 mimo jiných osad i naši. (Listina je z r. 1088 práva však v
 půli XII. stol.) V této listině se jmenuje prodávající Sveboš a Vinařice
 s dělní Bathem a Děvanem a Miřenou. To vládli v českých zemích
 Přemyslovci t.j. král Václav II. (1061 - 1092) a schůzi Adilaidou uherskou
 poději Götara polská. Další zmínka o vinařicích je písemná
 z práva z roku 1170, kdy syn Vladislava I. - Vojslav nepsal sloví
 Bzkoš, pražskému biskupovi Časta, kde jsou jmenováni jako
 soudci Štěpán z Chluskiny (syn v okrese hrádkem) a Všebor
 z Vinařic, t.j. vládli v zemích českých Přemyslovci Soběslav II.
 (a Alžběta Polská). Tak o vinařicích neb i Vinařice zvané, někdy
 také samostatný statek a sídlo zemanské není po celí 1. stol.
 ani zmínka.

r. 1382 Oldřich z Krumvíře a Vlnavice. Byl to za panování potomka
 Gueemburka Václava IV. (Johana zavorcká a Žofie zavorcká), který vládl
 českým zemím od r. 1378 - 1419. Oldřich z Krumvíře, byl na tvrzi Vlnavické
 od r. 1382-86, jemuž tato složí (tvrz) daroval král Václav IV.
 Oldřich z této složí coby odprodal Americe a Druhic. V letech
 1386-1391 je tu na tvrzi Zachaš v Vlnavice, který prodal nížeší
 dědičtí kapitule kostela paršského a býval místopřikrabím
 paršského hrady. Předějí se tu připomíná Těch v Vlnavice na
 místním dvoře. Těch Těch na poplužním dvoře ve Vlnavicích
 i s jeho příslušným nácl se popěch zlahostomene Panny
 Marie kostele to v Jeroním, výročím platem 3 kop grůš.
 (A. v. se přejeli Těchovi peníze pro úrokem 3 kop grůš, čímž
 zapřítoral přer tomtoto kostele Těch výročím plat. Jak dále
 zprávu jeme nemohl toto břemeno vyplatit a proto byl nucen
 r. 1406 odprodal plat na dvoře svém, jmenovanému klášteru.

Ve Vlnavicích měl v ten čas také "dědičtí"

Zdědičtí v Chajna po jeho smrti (+ 1417) padly tyto na krále Václava IV.
 země je pak daroval Chajnovi a Dokes. Ty se tu připomíná ten čas
 Habat v Vlnavice - odjímud v Sittlov, bý si přikoupil v tomto
 složí země díval část vsi a tvr, ještě r. 1413 stotek Poříčí.
 Země (před r. 1437) a zústavil tu smlouky neslehtilé. Zloží jeho
 tvr, dvoře a část vsi se vsi Zpřín a Lájmou (dnesní Jarov)
 majal si Horvka se Želkovic od poučnicka smlouky na 3 leta.
 Za těchto dědičtí naši obec, pohřkali v zemích českých historické
 události při nichž nemáme o naší obci zpráv. Jsou to války
 huské (1419-1436) o kterých nemáme jak v naší obci pohřkali.

R. 1437 nastoupil na český trůn Sigismund, který vládl nejdříve
v Uhersku a pak v českých zemích byl korunován až do r. 1453 to nastoupil
na moravský trůn Ladislav zrušil vládu do r. 1457 po něm Jiří
Poděbradský a Zigeilovec. Váš máme se spít k naší obci.

R. 1444 měl v dělení část Vinnice, která se nazývala Vinničky,
zou Gláma z Gítova, který koupil později dříve od Jakuba
z Vinnice. R. 1454 jmenuje se na vsi Vinničské Anna z
Pernova a když tu složí po ní odumřel, koupil toto také
Jakub Gláma z Gítova. Váš trzei zeměl r. 1452 Valdemar
nejstarší se snotku po Habartu z Vinnice. Zloží po něm
odumřelé daroval knal Ladislav Václavovi Motuosi z
Valušova a Vaškovi z Gávova, ale lepší páno na toto
složí odkázal Mikuláš z Gítova (stýje zemělitel) a
pověřil snotku. Když pak r. 1457 zemřel také druhý snotek
syn Martin o složí po něm nastaly pře (protože to já měl
Ladislav knal, který toto složí daroval Motuosi), ale pře
pak zůstali Vinnice v dělení Václava Motuosi a Petra z Chastu.
V ten čas byl na Gypšovi zou Čáček z Vinnice o něm později (1461)
pak také Vladimír z Chastu později Lanovci. Za těchto pánu
zůstla trzei a dnu při ní se zraje "Gmukovské" zůstla až
do té doby než jako majitel přišel dědic Václav Zdánský z
Chastu. Nyní se na trzei i dnu až do III. století stídali
dědicové a pánové tohoto rodu až do r. 1570, tedy více než 100
let byly Vinnice jejich majetkem.

R. 1570 odkázal složí Vinnice
Václav Zdánský z Chastu Adamovi a Geshannovi Motuosi z
Vikhančovic se Lanovci na Gmukovské. Později získal
Geshann díl klanu (Adama) od jeho syna, však celý toto

roku 1593 prodal i s částí Zpěš, Knežus a Rájna (Jarom)
 Václavu Václavovi Staršímu v elitovně. Vinařice zůstaly znovu
 skoro celé střešní v držení těchto majitelů, až do r. 1648, kdy
 byla část vinařice znovu prodána. Prodává ji zámožný dědic
 Zdeněk Eusebius v elitovně, který byl majitelem i Sítu Jar.
 Kunátem Habět z Zlúna a Sítie. Jeden díl vinařice patřil tedy
 až do roku 1709 k Sítu, druhý díl k Věradicům. Tedy i Sítu
 patřila půl v elitovně a roku 1648 Sítu i díl vinařice
 byla Zdeněkem Eusebiem v elitovně prodána Habětu z Zlúna
 tenž majitel Jar. Kunáta hr. z Zlúna a Sítie prodal r. 1680
 v Sítu lidem místo na hřib. Z více uvedených kupní smlouvy
 se pak dovidáme, že se vinařice dostaly "záslavně" do rukou
 dvou lichvářských rytířů, kteří pak r. 1711 vinařice prodali
 panství Zichovskému. O 17 let později než vinařice stáhl
 tenž šlechtic i Sítu neboť r. 1728 objevil se Václavem v elitovně
 opět pány na Sítu.

O majitelu druhého dílu vinařice se
 dovidáme ze zápisu v deskách zemských z let 1601-1623, jakž
 i v části kapitoly na hradě pražském r. 1564 (I díl této knihy)
 že Zpěš před r. 1601 patřila Zvíku Václavovi v elitovně na
 Dvoře a Škřepi a že ji t. r. prodal Záhulce chovskému. R. 1623
 koupila nes Zpěš Douša Křemská jakžto zalovený to majitel
 Oldřicha z Gerstofu. Věradice prodala Václavem v elitovně
 a jeho manželka Dorotě, paní Anna vdova po Mikalášovi Václavovi
 z Věteršperka na Šchovcích, který zemřel r. 1600 zanechal
 nezletilého syna Václava. Ten se později oženil s Kyselovou z
 Jarom. Byl to muž pozvaný a pamatoval vždy na radu krále.
 Ačkoliv katolík zúčastnil se stavovského odboje proti Ferdinandu II.

s rýhuadou, že nesouhlasí s tím, co bude předsevzato proti náboženskému katolickému. Po stracevém listu na Zlíčtíně (1620) přihlásil se k pánovnu dne 22. května 1625 a na uskazání byl kněží konfiskacemi spůsobem pohuty a mohl dále držeti svůj statek Věradice, namísto již r. 1618 (tedy před listem) v předtiské věci přišel „přijistil“ své manství Kyselce věno 15. kop al. V r. 1629 uvolil se dobrovolně za udělení mu pánovnu odvésti 400 al. na „collegium nobilitatis“ u sv. Jakuba v Praze. (viz Zlíčtíně „Dějiny konfiskací“ II str. 905.)

To byly těžké doly našeho národa, kteří se umějíci naučili obětovati každého čeha a vlasti duše čeha nechráněného. Když r. 1612 23. května byl s českého trůnu sesazen Rudolf II. pro svou neschopnost, tu nikdo netušil co osud českému lidu přichystal. Vlady se ujal Matyáš, Poměry náboženské se přivstily a nastalo vlastně rozhození národa ve věci viny. Na straně protestantské stali lidé z našich okolí: Adam Pinta z Zubranu pán na Suchomastech a Zdeněk Tmál z Touševu pán na Tmánu a jiní. Na straně katolické byli: Jiří Václav z Litovic pán na Litvi, tedy i nad částí Vinnic, dále Václav Václav z Litovic pán nad Věradicemi a další částí Vinnic. Tedy obě části Vinnic měly majitele katolické proto jistě i naše ves byla, nebo musela býti katolická. Jak dostaly události rychlý a horný spád. 20. III. 1619 zemřel Matyáš a nastoupil Zedvích Falcký (zimní král). Nikdo netušil jak tento zblame v říjnu 1619 přijel Zedvích Falcký do Prahy, kde se mu i muži páni podali (katolictví) mezi nimi i ola Václav z Litovic majitelé Litvi a Věradice tedy i majitelé Vinnic. Vrák jak se nemyšlelo

tato špatná politika ičil 8. listopad 1620 na pláni Břehovské
za 1: hodinu. Po bitvě stach a zděšení, kral pohl, nastupuj
Ferdinand II. a jiz je tu odplata Hasburku. 21. VII. 1621 pokládaj
čechu hlau na špalu na staroměstském náměstí. Jan
na Gichovastek Adam v Zubrau, byl se statku vyhnau
vše propadlo státu a dostal jen kmeci dnu v skumětelích
kde 1629 zemřel. Katolicti zavedou lomou násilnou.

Zřízení reformační kruise a k nim dani jesuite, světa
jim ususa knih i okor nad školami. Ferdinand II vlastnu
meku vstihl majestat Rudolfa II. Kruisauem v našem
kraji byl Zdeněk Lev v Kolomat. Z. 1627 vydau rozkaz, kdo
se nechce hlásiti k více katolické musí opustit zemi. Težko se
loučili emigranti s rodinu zemi mezi nimi i J. A. Kruenskej
1628 opuští vlast, aby se již okor nikdy nevrátil. Tak upovídal
Hasburk svji mce v české zemi. Lidé odcházeli s emulankou
pisni na steel:

okuzali jsme zbrau nie
po všech zeta,
zeu bibli Kralické
a Salimnt světa!

Tak plyuly historické události českou zemi 1631 rasme
obradili Praha. Hlad a nemoci (mor) vyháneli obyvatelstvo
do skal a lesu. Zemi křižovala švédská vojska, válka třicetiletá
se rozpoutala. Statistika s té doby je hrozná, na příklad na
Jevousku bylo 47 opuštěných dvorů a nejdlejší okres Hřovice
dosáhli čísla 103 opuštěných dvorů a polí. Válka tuola lidé
špeli, opuštěli domov, hladověli a měli tepme napodsim
1. 1648 podepsán mír. V zemi vláda dále kuta nesvoloba
vláda, páro hdelu a povíradi byly statky sedláckim zeu

"popůjčky" museli odvádět prolauský úrok (čimši - krotulenci)
 Postanemí bylo v té době tak lidové, že současně sám
 mehusťenský měděník napsal: "Podle pravdy musím dozvědět,
 že kdysi český sedlák typičně nese rožtu i krotulenci a
 těžké útržky i šroty, kterému způsobilí soldněři, všim
 pánevi musí být mehusťský člunek přijat mezi sroty měděníky.
 R. 1657 nastoupil Leopold I. za jeho vlády se koupilo
 i mašdilo. Na zemansku řádili tyto proti pánevi a
 líkali si Petrušči. Jedem z nich lemonskej synek Valter
 Štahl byl chycen (1678) a rosláman v kole. R. 1680 husný
 mo navštívil zemansko jen v žeremě zemělo 1. r. 45%
 všech obyvatelstva (1. bylo 341 osob) český člunek byl neustále
 hlídán. V kraji tmačském i našem působil jezuita Pavel
 Zikmund Krausek, jenž zvěř hlídal a trestal. V r. 1737
 bylo posláno na zemansko 5 jezuitů v čele s Ant. Kouřášem.

R. 1661 tedy v těch letech, které jsem
 právě popsal spadla do dlouhé majitelka Věradie (dobrá část
 Vináie) kupelda Matislava a paustři se změnil klamní
 věřitel Zikmund Maubrant tmačrodskij, který r. 1666 vyplatil
 ostatní věřitele srosemu Adamu, Bohuslavu, Janu Zdenko,
 a jezuitu Křiškové z Tmašora. Vináie se, ale zatím
 udržely dále v rukou Matislavi. Klyni se změnilu v
 herní roly r. 1654 kdy jest ještě kupelda Matislava vedena
 v herní roly jako majitelka Vináie, které tvořili tak součást
 jezuita paustři Věradského. Zde se nám poprvé ukazuje obraz
 této vsi ohledně jejich usedlíků a jejich majetku. Souamena-
 nám že jsem zjistil, že v tento čas byla měřina vsi na

okrese zemanskému rozdělenu vždy dvoum panstvím.
Tedy k panství Věradickému patřili knížecí a rolnou tito
sedláci z kinaie:

Jiří Fritsch měl poli 44 stepů - na jaře sil 15 stepů na zimnu 15 st.
Matěj Maubas měl poli 33 st. na jaře sil 10 na zimnu 10 st. 3 st. prstlin
Jan Čičko (Mačko) - 29 - 9 - 7 - 16 -
Martin Vachutka - 40 - 11 - 14 - 2 -
Gustav Vyhnaumský - 32 - 62 - 3 -
Matouš Zohatej - 4 - (létal osíval) jediný chalupník v té době

Při pronájení obdělání půdy zjistujeme, že
se tehdy šlo na celé 1/3 majetku úhřelo. t. v. že se půda na
úhřetěm úseku (role) po 3 roky neobdělávala, aby si odpočala jak
se tehdy říkalo. Matouš Zohatej byl nejmohutší, ale ani gmuštanici
(sedláci) nepřijali lohatství. Změní jezich se nám jen takto:

Jiří Fritsch	toč. dobyt.	4 kusy	- kvas	5 ale	močůvit	6	- jalovic	6	- ovčích	33	svin	7
Maubas el.	-	4	-	3	-	4	-	4	-	2	-	9
Čičko Jan	-	2	-	-	-	4	-	3	-	4	-	4
Vachutka M.	-	3(4)	-	1	-	5	-	8	-	7	-	9
Vyhnaumský J.	-	2	-	-	-	2	-	-	-	-	-	7
Zohatej el.	-	-	-	1	-	-	-	3	-	-	-	7
												2

Role byla přeměněná, lub ale pšičky. Všichni dohromady mohli dřít
a skutečně dřeli 15 dobyt k tomu, kvas mohli mít 21 a měli 10.
Dohromady měli 182 stepů orné půdy, ale osívali tolik 53 1/2 stepů.
K témuž panství Věradickému patřily t. v.: ves Turo (hřejší díl
Věradic se jmenoval Turová) část Zpohř, Věradický, část kinaie,
část kněpous. celkem z osazené orné půdy na panství osívalo
asi 53%.

Dnes jistě lidé každému dímci pro staro-českého dobyteka
byl dodržen a u krav nikoliv. Je to přisvědčeno tím, že dle
zpráv měl každý pánou robitu dem i potasnou a proto
se každý snažil, aby měl tašný dobytek na potasnou
robitu a pro vlastní sledování své půdy i na úkor úžitkové
kravy, kterou pak nemohl již užít.

Zastoupení vyhnanců se nově usazuje
ve Vináři r. 1653. Dle pozůstatky „čas ryšl“ se zdá,
že se do vsi našel z vyhnanců pro svou evangelickou.
(Když r. 1627 opouštěli emigrantů kšou sem.) Eliáš Jan a
Vachutka M. vyhořeli nejspíše r. 1665, protože buhřím
kravtáku (t. j. obděl) t. r. byli „defalovánii“ (t. j. vyřazení z daně).

Druhý díl obce Vináři podle herní
ve r. 1653 patřil pod panství šibovské, kde byl majitelem
panství t. č. Kunat završnou heali z Zubna a Šitve. V této
části vsi již náležela k šitvi byli usedlíci:

Glaše, Kilec	měl ovčích 36 stýpků, na jaře ovil 11- stý., na címu 10,2 stýpků
Jan Hůška	— „ 38 — — „ 19 — — „ 7 — —
Jan Čížek	— „ 20 — — „ 12 — — „ 2 — —
Jan Hůška	— „ 34 — — „ 8 — — „ 5 — —
Šibovský grunt	— „ 35 — — však prouklých a neoraných je všude jmenován jako pustý grunt.

zejich majitel byl ani takový:

Kilec J. tašný dobytek	3 kusy, kravy 3 ale mohl mít 5, jablone 5, ovce 10, nevěže 8,
Hůška Jan	— „ 4 — — „ 4 — „ 5 — „ 12, — „ 10, — „ 9
Čížek Jan	— „ — — — „ 3 — — — „ 2
Hůška Jan	— „ 4 — — „ 3 — „ 5 — „ 5, — „ 5
Šibovský grunt	— nechtěl vůbec nic

Jan Brček osadil grunt ne Kvačicích r. 1652. k témuž paustř
 šteřskému patřila Šteř, část Kvačic, část Měšan, část Hrdyně,
 část Grunai a Gukow.

Tedy je jasné, že Kvačice patřili dvěma panům k Šteři a
 Všeradicům. Děle se uděleli v paustř Všeradicském. Část Šteřská
 připadla r. 1711 ku statku Guchowastý. Kupní smlouva, kterou
 se Kvačice staly součástí paustř Guchowastského je německá.
 Též kopádný sloh a stará němčina nepřipustili předklad dosti
 přiléhavý a proto jsem zařadil též německý original, smlouva sui:

DZV. č. 413, folio P 23-26.

pondělí po neděli Judica, Arjst 23. března s. st.

Anno 1711 die 8. luna stala se jest mezi vysokorodým
 a urozeným panem, panem Karimíem Ferdinandem noté Římské
 Říše hrabětem z Kupperwaldtu, královským hejtmanem Kraje
 Podludského, pak též vysokorodou a urozenou paní, paní Theodorou
 Benediktou hraběnkou z Kupperwaldtu, rozenou Smolickou, paní
 a paní na Guchowastech na jedné: Pak neledůstojným urozeným
 rytířem panem Františkem Ignácem Zunsaude ze Sandberka,
 slavné arcibiskupské konsistorie emeritním kanceliěm a starším
 přisedicím (emerit cancellario und seniore assessorie); jakož též
 urozeným rytířem panem Františkem Teofiem Kler z Roudné
 a na Kvačicích na druhé straně: a to takový trh respektive
 koupě by smlouvy, uzavřen a neodvolatelně v obdržení
 příslibem totih:

Anno 1709 die 26. 7 bris smlouvy pan František

Ignác Zumsaude a pan František Topil kler na své
 dlužné pohledávky v deskách zemských za vysokorodijem
 a mosným pámem, Panem Františkem Eusebiem noté
 Římské kříže krahětem z Zubua a Litie pámu na Litui
 zapované, dali předsevztí studní odhad statku Litui ole
 duchého kupního krátemu (~~to~~ brany měděné) desek zemských
 sub. Lit. E. 26; takové páno posledního páování (v originále
 německém: Zeheschung odek Panovani), skutečně dne 4. února
 bylo provedeno, když v úrodě medeuy pan krahě
 Karimír, Ferdinand z Kuppervaldtu, a jeho paní manželka
 Theodora Zenedista krahěuka z Kuppervaldtu souz odhadnutou
 ves Vinávice, a v píněšku jmenovaný díl již jmenovaného
 pana Františka Zumsaude (vyjímaje a před odhadnutím
 a hned po odhadu zaplacené bylo) tedy v témě způsobu
 v téže emě, v tom stavu a téže hranicích, jak se stalo
 při odhadu, ničeho stoho nevyjímaje, jak to leží a stojí
 jak to při odhadu a posledním páování trvalo, nebo nyní
 skutečně trvá, jak již jmenovaný krátemu desek zemských
 vykasuje, tak na penězích po odhadu zaplaceného již
 obna koupili za sedm tisíc čtyřista čtyřicet dva slaté rýnské
 51 kr. 2 ktež to sumy panu Františku Zumsaude 3.639 franků
 45 kr. a panu Františku Kleru 3.803 f. 6 kr. přijde k
 zaplacení. Těm slibují a připovídají část medeuy páu
 a paní kupující, každý in solidum za sebe a své dědice,
 tento specifikační peníz i s úroky ode dne posledního
 páování, to jest od 4. února křivého roku 1711 se 6% ročními
 úroky (nerávie předěsí úroky již dle předložených kritancí

již byly odvedeny) při nejbližším sv. žití v době léčby a
 žádné devalvace podléhající měně, bez dalšího přístupu,
 bezradně zaplatiti a sice pod výslovnou zástavou speciální
 hypotéky svého vlastnického statku sychomast se všim
 k tomu patřícím a koupěným příslušenstvím (Appertinentien)
 jakož i nyní koupě se všemi příslušenstvími odhadnutými
 díly a ves kinaice se všemi jejími movitým i nemovitým
 majetkem in genere, totiž v tom způsobu, že když sám a
 sám kupující své spánné zaplacení, jak jest uvedeno, nesplní,
 totiž ihned dle platného řízení desek zemských a další exekuce
 ve smyslu kod. zemského řízení deklarativního a novel, a
 jinými při tom přípustnými právy mohou tak dále jednat,
 dokud sám prodávající, nejen v hlavní sumě, úrocích a ve všech
 způsobných škodách a vřobách úplně nebudou uspokojeni
 (content) a při žádných vynýskových exceptiones neb vřtáčích
 jakéhokoliv jména pověsti, nechačiti ani nestřičiti (schürmen);
 což oni všechur in genere und specie, splným uvažováním připouštějí;
 jakož pak také plná vůle a moc se dává, tuto smlouvu (respektive
 kupní a prodejní smlouvu) se volením radu říš. císař. magistrátu
 a ustanovených páni úředníků, každá strana jedna bez druhé,
 když se jí bylo viděti a líbiti bude, může v desky zemské
 vložit, nicméně jediné na úřady kupujících, vše měně a bez
 nebezpečí. A pro lepší toho jistotu a dohledování byly vyhotoveny
 dvě stejné sněžící exempláře této kupní a prodejní smlouvy,
 kteréž obě smlouvi strany, vlastnické nejen

prodepsali a své obyčejné pečeti přitiskli, myšlů více
 podepsané mašně jako svědky vyposily, aby se (ale bez
 své a svých dědiců říjmi a níhce bez škodo a říjmi)
 současně prodepsali a své pečeti přitiskli. Glat se v
 Quase anno et die ut supra.

František Ignácius
 Zumsaude ze Gaudtberku.

František Theofil
 Kler v Prudné.

Kazimír Ferdinand hrabě
 z Kuppensaldtu.

Theodora Benedicta
 hraběnka z Kuppensaldtu.

Václav Ehrenfried
 audou z Zinago

svědci:

Václav Leopoldt
 Chlumský z Přestavlk
 a Chlumskau ut testis.

V době těchto provedených změn vládl v zemích českých
 Josef I (1705-1711) z této kupní smlouvy vyplývá, že tím se
 se r. 1648 vyměnili na litu, kdy chitrovci prodali panství
 hraběti z Zubru a litie majitelé směnili se i pásmo na
 části kinaře, kterou vlastnili až do r. 1709, kdy skutečně
 se majitelé kinaře pro dlouhou částku stali jmenovaní
 rytíři Frant. Ignácius Zumsaude ze Gaudtberku a Frant.
 Theofil Kler v Prudné, kteří byli ze slavné arcibiskupské
 kurie. Zde se smlouva je jasně vidět lichotivší
 úmysly (6% úrok). V r. 1714 kdy již majitelé kinaře byli

manželé Kupfferwaldtovi nastoupil na leský tůň Karel V.
(1711-1740) a byl sepsán již katastr nazyv "Teusianský".

V r. 1714 usazení byli ve Vlnčovicích sedláři:

Jiří Fritsch	se 44 stopyh orné půdy a toho 26 polí a 5 stepůh louky
Jou Sedláček	33 - " - " 19 - " 5 - " - "
Vít Fritsch	29 - " - " 14 - " 3 - " - "
Jakub Vachutka	40 - " - " 26 - " 5 - " - "
Karel Sihnart	32 - " - " 20 - " 7 - " - "
Karel Vorlíček	4 - " - " 3 - " 1 - " - "

V provedení podle herní role r. 1653 vyměřili se majitelé
statků takto:

R. 1653.

Jiří Trýč

Matej Mantlas

Jou chicho

Martin Vachutka

Janou Vyhnanský

Matouš Zohatej

myší

- " - "

- " - "

- " - "

- " - "

- " - "

R. 1714.

Jiří Fritsch (česki jméno německé)

Jou Sedláček

Vít Fritsch

Jakub Vachutka

Karel Sihnart

Karel Vorlíček

Obec stihla též několik požárů. V r. 1719 vyhořel statek Trýčův
V r. 1728 Vorlíčka, r. 1735 statek Vachutky (kteří byli požárem též
r. 1665, r. 1747 statek Sedláčka,

Jméno roba z r. 1654 je úplně české, Teusianský
katastr z r. 1714 je úplně německý, ba i jména rolí na rozdíl
od německých katastrův sousedních obcí (mají jména česká) jsou
zde psána německy. Některá názvy polí v půběžení jsou takto:

Za lesem, za loukem - za ohydlin, - u klíče - pod olci -
 - mezi hůrkami - za loukou - za telínem - u louky a jiné.
 V konečném nálehu šarounského katastru je psáno, že obec Vinařice má s obcí Suchovostky společnou pastvinu o výměře 3 letí (Stallungen) a že Vinařičtí musí dívi kupnoti. Kromě usedlíků s posebkou měl tu motěj Vachutka krámu na posebku Jakuba Vachutky a mistr číše sadarou pro Jakuba Vachutku dělal páce knašské, vydělal si ovně řemeslem knašským 90 statých rýnských (asi 13.000 Kčs přepočtem na rok 1932). Stádekův motěj Vachutský měl domek vystavěný na obecním posebku, to byli tehda jediný lesenci ve Vinařicích.

Mesi jmény polí v r. 1714 usínacých jsou mnohé již zapomenuty, ale některé se udržely dodnes. V této době je ještě naše obec rozdělena na dvě části: Všeradičkovu a Suchovostskou. R. 1777 podléhalo panství Všeradičskému 7 sedláků a Suchovostskému 6 sedláků rolnou a koutilnicí. Z této doby se nám zachovaly i dva spisy obecní s nichž se dovídáme, že obě rozdělení panství měla obec Vinařická i z vyhledání selépmu obecním výborem. Cito posuamenovám, že tyto jsou první jmenování vyhledání a radní naší obce v rohu 1777.

V obci Vinařice dohů (Všeradičskému) byl vyhledátem Jan Fieč (hůjní č. 2. neb-36.)
 starším obecním Zatošmej Fieč (dolejší č. 21.)

Na straně hůu (Suchovostské) byl vyhledátem Motěj Duchová č. 25.
 starším radním Jiří Fieč č. 20.

Tot čas vládl v českých časti Tursie (1740 - 1780) písař římský.

V r. 1793. podávali usedlíci na straně Suchovostské protest proti

kontakci. Polští a paustři guchovastskému podléhalo v r. 1793
těchto 6 sedláků:

Matěj Houba č. 6.	-	Jiří Tříbzl č. 20.
Matěj Houba č. 1.	-	Jiří Škoda č. 28.
Matěj Duchová č. 25	-	Václav Váha č. 4.

Ostatní byli domkáři o nichž psal jsem v kobasce a
kontakci smírka. V tento čas již byly volby i kontakce smíši
na základě Patentu Marie Terezie, císařské římské v r. 1775. Přesto
vše i tak nám dějiny ukazují obraz malý vlivový pro neúspěšného
člověka. Roku 1752 (za Marie Terezie) působili v našem kraji
misie a neohl je zase jezuita Karel Kroužek. R. 1774 přišli při
čtení bible Jakuba Keila a Jo. Pelce z Trubína a byli odsouzeni
apelačním soudem k jednotnému páci tlecní v poustech a
šlechtech. (Dějiny evangel. církve 37.) Přesto částečné smíšení volby
pod nastoupení Josefa II. Ten smířil všechny kláštery mari ními
i klášter ve Gulem Janě pod Škálou (1785). Z. II. 1790 smířil Josef II.
a nastoupil Leopold II. jenž se z roby smířil a mládu převal
jeho syn František II. Za něho vypukla válka s Francií v
dubnu 1792. V této válce zakusilo podroboto vjezstom kontakci
a přechody vojš. Válka vyčerpala Rakouský stát tak, že v r. 1811
vydán finanční potent a oblašen neříšim úpadek. Tím smířena
cena peněz na 1/5 hodnoty dosavadní měny. Měděné peníze byly
vyměněny za "šajny" (papírové, kolbené). V této válce smířil
na všde předě mnoho ruských vojšků, kteří přišli na pomoc
Františkovi II. proti Francouzům. Od těch dob jsou na našem
okrese ruské hřbitovy (Hřídle - Dvado - atd.)

Francie i evropa měla válkou. Stoupala sláva Napoleona, aly husy zapadla. V chaosu francie skončila napoleonská doba.

R. 1835 nastoupil na trůn Ferdinand V. (pravý důstojný), za tohoto panovníka se v českých zemích rozmohla německá řeč. Mezi lidem nastal všemi blížil se v. 1848 a trčili se národní gaudy, všude podbrdsko byl hodné revolucí. Na hrobníky zajel sám Petr Farkaš (jedem předník revoluční přípravek revoluce v Praze 1848) a ten tu na schůzi agitral. Skutečně pak 14. čer. 1848 vyjeli podbrdské gaudy k revoluci Praze byli však před samou Prahou rozpuštěni kyjským armáda. Vrak následně se objevil 7. 11. 1848, kdy svítená svoboda iplněna celou zemí. Tento den je zapsán v dějinách těžce zkoušeného národa slavným písmem - písmem přísti svobody lidu tak dlouho utiskovaného. Ferdinand V. přislíbil dále pro autorníku země novou konstituci (ústavu). To již nastávala doba probuzenecká. Povstávali první lidé a učitelé národa Galacký - Havlíček - Jungmann - Třebický - Seydl (titel Galackého) u nás farář měl se zdie. U nás přímo přislíbil farář Všerádický Jan Koubka, velký český vlastenec jenž také jako první v kraji začal psát všechny své zápisky české. To už byl velký měsíc v dějinách národa i v duších českých občanů.

Touto nezapomenutelnou dobou končí dějiny naší obce Vináříčské, alych se od tohoto století (1800) rozvíjel podrobněji vnitřními věcmi naší obce a našich občanů. Jak dříve to prošly naši myslí události, jak těžké i

slavní, jak bohové i chudí, jak špatní lidé je medli a jak i krásní byli, co radosti i smutku prožili naši předkové; zamyslete se všichni, že kola dějin a osudů se nerostají ani před velkými a slavnými lidmi a nerostou se ani u nás. My všichni jsme věchní, také naše matky a otce byli vlastenci a lidé, kteří byli našimi hrdy, že jsou potomci slavných kmenů. Proto pamatujme, že ráběš i nás občany Vinavického jaké dějiny utvoříme našim potomkům. My v těchto dějinách vidíme své otce, dědy, pradědy jež ctíme, ale všichni chceme, aby v příštích pokračování dějin byli i děti našich dětí hrdými pokračovateli a aby se s láskou obrátili zpět na to, co jsme nyní učinili i my.

V dějinách milujte minulost a ne svůj dětech budoucnost. Jak vychováte dobré občany Vinavickým a dobré věci své vlasti. Jen tak splníte přání života - sňatí - k své rodině a národu, a příštím dějinám. Odložte svoji malou nesmělost a pamatujte, že i z malých věcí vyšli velcí lidé, vždyť právě ti to byli lidé z vesnic byli vždy a budou i v budoucnosti největší oporou národa. Víte lidé musketařů pošlapána a zobrazena se vždy znovu vedla, aby zvířela.

Je to to nejlepší mužského lidu by měly, ani práce, ani dějin, ba ani svobody.

Vinavice 20. října 1958.

Frustor Chlud
Keruhá.